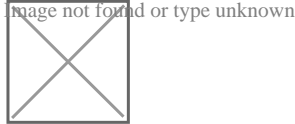

Ο Γέρ. Αιμιλιανός για την ανανέωση του αγιορειτικού μοναχισμού

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1H8AHyX>]

ε. Ανανέωση του αγιορειτικού μοναχισμού

«...Κάποτε , σε ώρα πνευματικής συντυχίας , ρωτήθηκε (εν. ο γέροντας Αιμιλιανός) πως ερμηνεύει το φαινόμενο αυτό, πως έφθασε να θεωρείται - και να είναι - 'Κοινοβιάρχης' , να ακολουθείται στον ανηφορικό και στενό δρόμο της μοναχικής ζωής από πλειάδα νέων ανθρώπων και να αξιωθεί με την αδελφότητά του να γίνει οικιστής και ένας από τους ανανεωτές της μοναχικής πολιτείας του Άθωνος σε περίοδο φθίνουσας λειψανδρίας. Έσκυψε τότε το κεφάλι και έμεινε για πολλή ώρα σιωπηλός. Ύστερα , με άκρα ταπεινοφροσύνη είπε · 'Είναι η εποχή ' . Πάλι σιώπησε και ύστερα πρόσθεσε· ' Ο Θεός , όταν χρειασθεί , στέλνει ανθρώπους και οι άλλοι ακολουθούν. Έρχονται μόνοι · τους στέλνει ο Θεός. ' Οι λόγοι του Γέροντος έκρυβαν τον ίδιο από το μάταιο έπαινο του κόσμου, αλλά και απεκάλυπταν μια αλήθεια και μια νηφάλια δίκαιη κρίση, για να μην αδικούνται άνθρωποι και εποχές. Αυτό ζητούσε κι αυτό είχε ανάγκη η , τουλάχιστον, αυτό μπορούσε η εποχή εκείνη, και αυτό κατά την καρδίαν της της έδινε η ανεχόταν η αγάπη του Θεού...»[532].

Πηγή: www.dailymotion.com

Όταν στις 5 Οκτωβρίου 1973 [533] η αδελφότητα του Μ. Μετεώρου [534] καλούνταν και μεταφυτευόταν στη Σιμωνόπετρα, συντελούνταν μια αναγέννηση[535] του αγιορείτικου μοναχισμού όχι εκ των ένδον αλλά από το εξωτερικό του Άθω περιβάλλον[536]. Είναι αλήθεια πως η ζωή στα Μετέωρα είχε καταστεί δυσχερής λόγω του τουρισμού και οι πατέρες με αφοσίωση και εμπιστοσύνη ακολούθησαν το γέροντά τους Αιμιλιανό σ' έναν τόπο που τους θύμιζε τις απαρχές της μοναστικής τους αφιερώσεως.

«...Όταν εξητούσαμε να φύγουμε από τον κόσμο και να έλθωμεν εις το Άγιον Όρος, μας περιγελούσαν, μας ωνόμαζαν λιποτάκτας, ως φεύγοντας δήθεν από τον αγώνα της Εκκλησίας, ότι 'πέθανε το Άγιον Όρος, ότι κείται άδοξον και γηρασμένον ερείπιον '. Και τώρα , που ήλθαμε , το ευρίσκομεν δεδοξασμένον και τετιμημένον υπέρ πάντα τα σκηνώματα του κόσμου. Ευρίσκομεν τον αγιοβάδιστον και θεοβάδιστον ηγιασμένον τούτον αγγελοσκεπή τόπον, περιβαλλόμενον από τας φωτεινάς νεφέλας της χάριτος και στολιζόμενον με τον κροσσωτόν στολισμόν της Αειπαρθένου. Αυτό ήτο η πρώτη αποκάλυψις δι ήμάς...»[537]

Η κίνηση της αναχώρησης από τα Μετέωρα απέπνεε ελευθερία και γνήσιο μοναστικό πνεύμα εμπνευσμένο από τις απαρχές του μοναχισμού [538]. Υπαγορεύτηκε από ορισμένες διαπιστώσεις όπως η ραγδαία εκκοσμίκευση της ζωής των πιστών μέσα στον κόσμο · η απογοήτευση από τον ευδαιμονισμό και τη συμβατικότητα της σύγχρονης κοινωνίας σε συνδυασμό με την αναζήτηση, ιδιαίτερα από τους νέους, ενός βαθύτερου νοήματος και σκοπού στη ζωή · η απόρριψη των συμβατικών θρησκευτικών και κοινωνικών

σχημάτων και η αναζήτηση αυθεντικών · η κρίση των εκκλησιαστικών θεσμών και η ταύτισή τους με πρόσωπα και καταστάσεις που δεν εκφράζουν το πνεύμα της Εκκλησίας · η κρίση των χριστιανικών αδελφοτήτων και η πτώση της επιρροής τους στους πιστούς , εκ των οποίων οι νέοι στρέφονται πλέον στον παραδοσιακό μοναχισμό · η μελέτη εις βάθος των Πατέρων της Εκκλησίας και η επανεκτίμηση του πλούτου της παραδόσεώς τους.

Η αλματώδης κι ανεξέλεγκτη αύξηση του τουρισμού · η παρουσία ισχυρών πνευματικών προσωπικοτήτων , όπως κι ο γέροντας Αιμιλιανός · η παρακμή κι εγκατάλειψη αγιορειτικών μονών όπως η Σιμωνόπετρα · η αποκατάσταση μιας αγαπητικής επικοινωνίας ανάμεσα στους εν τω κόσμω πιστούς και τον αγιορείτικο μοναχισμό με πνεύμα αλληλοεκτίμησης και σεβασμού [539]. Η Σιμωνόπετρα απέκτησε, κτιριακή πληρότητα , σφριγηλή αδελφότητα , οικουμενική ακτινοβολία χάρη σ' αυτή την αναγέννηση. Οι πατέρες της συγκροτούν μία από τις πιο δυναμικές μοναστικές κοινότητες του αγίου Όρους , με αθρόα προσέλευση νέων μοναχών, θεολογική και ακαδημαϊκή ακτινοβολία οικουμενικής εμβέλειας, ανανεωμένη λατρευτική και υμναγολογική παράδοση[540].

Μπορούμε αβίαστα να συμπεράνουμε πως με το Γέροντα ο μοναχισμός αποκτά σταθερά ερείσματα μέσα στην κοινωνία και δεν είναι - σύμφωνα με τη γνώμη του συρμού - το καταφύγιο των αποτυχημένων και το ενδιαίτημα των προβληματικών. Η εν γένει αξιοπρεπής και αγιοποιός στάση του φανερώνει το μοναχισμό ως θείο δώρο στην ανθρώπινη κοινωνία και τον αναδεικνύει σε πολύτιμο κοινωνικό αγαθό. Γι' αυτό και συρρέουν στα κοινόβιά του πλήθη νέων και προσοντούχων - κατά κόσμον - ανθρώπων, οι οποίοι αναζητούν «το όντως εφετόν» και απαρνούνται συγγενείς , φίλους, σταδιοδρομία , πλούτη, τίτλους κ.τ.τ. [541]

[Συνεχίζεται]

[532] Ιωάννου Φουντούλη, Πρόλογος, οπ.παρ., σ. ιθ

[533] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, εισαγωγή σ. 25

[534] Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, σ. 123

[535] Οπ. παρ. Κατηχήσεις τ. 1, Ενθρονιστήριος Λόγος, σ. 114-5 και Μοναχικός βίος , σ. 141-2

[536] Γκράχαμ Σπηκ , οπ.παρ., σ. 312

[537] Ενθρονιστήριος λόγος, στις Κατηχήσεις τ. 1, σ. 115

[538] Γεωργίου Μαντζαρίδη, Κοινωνιολογία του χριστιανισμού, οπ.παρ., σ.85-107

[539] Αυτόθι, σελ. 321

[540] Γκράχαμ Σπηκ , οπ.παρ. σ. 312, πρβλ. Αιμιλιανού Αρχιμ. οπ.παρ Κατηχήσεις τ. 1 σ.141-147 και 150-154

[541] Ευχολόγιον Μέγα, *Ακολουθία του Μεγάλου και Αγγελικού Σχήματος*, εκδ. ΑΣΤΗΡ Α.&Ε. Παπαδημητρίου, Αθήναι 1986 σ. 207-210